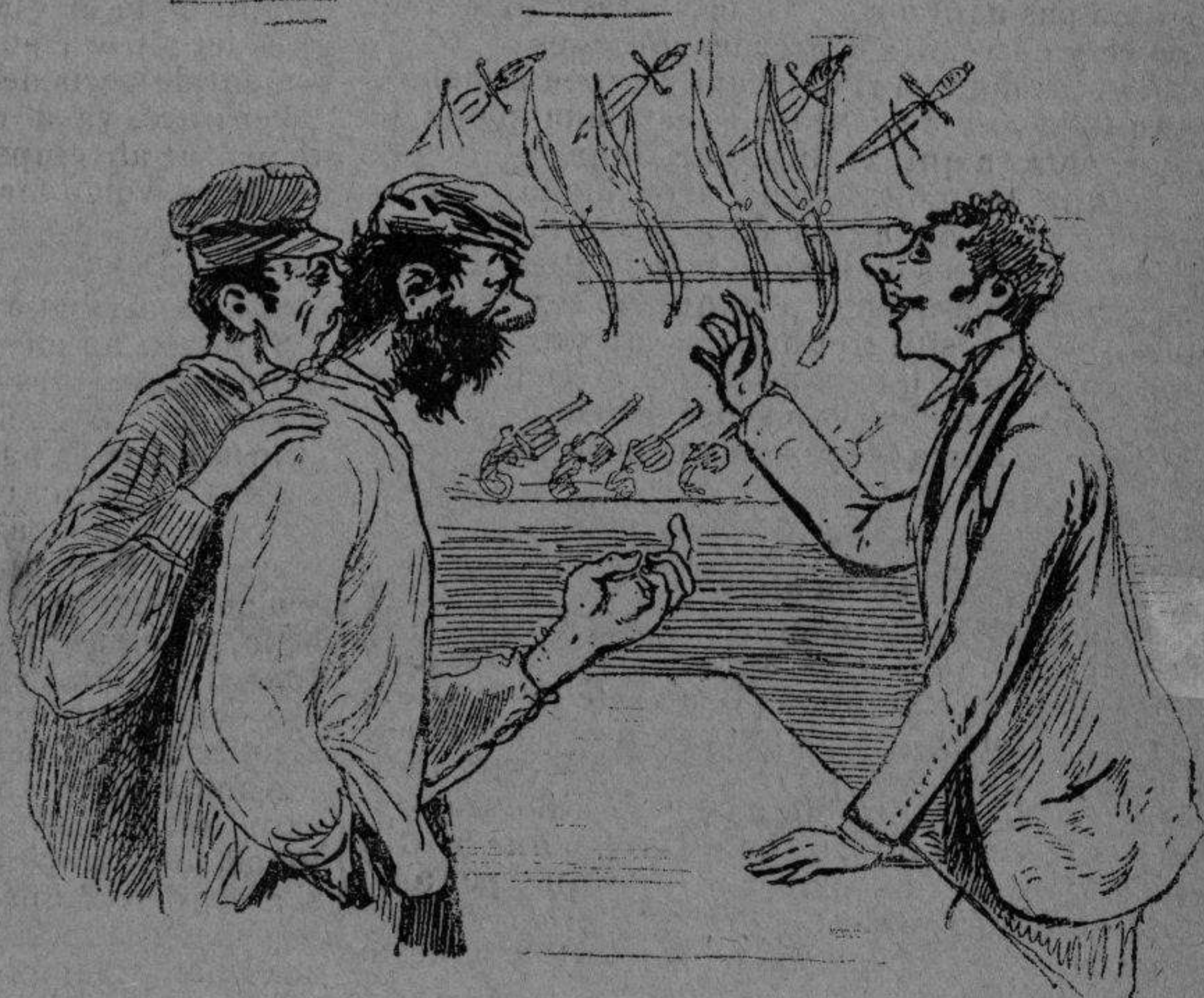

SETMANARI POPULAR
Sortirà 'ls dissaptes.
 REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A
 Número sol 5 céntims. Preu de subscripció: 3 pessetas al any.

CURANDERA.—Miris, no 'n faig pagar res. Aquí té aquesta ampolla que val deu pessetas, y si 'n gasta moltes li faré una rebaixa.
 SR. PAU.—¡Ah!

—¿No tindrian alguna eyna pera *escurar las dents*?
 —Está prohibida la venta.
 —Donchs, ¿y aquestas del aparadó?

Carrer de St. Pau. No fora millor dir, lo carrer dels Juheus ó bé dels Prestamistas, que tot es hú.

Un atraco de nou género.

Quin goig feya l'altre dia lo pati de la Audiencia! Era tot diferent de lo que sol ser. No hi havia aquell brujit de gent mal carada que sol anar á veure les causes criminals, per apen- drer la manera que s'ha de fer per fugir lo cos á la justicia. Ni s'hi veyá aquell anar y venir d' homes ab plechs de paper sota 'l bras, qu' are pujan, are baixan l' escala depressa y atrafe- gats.

Sant Jordi n' ho havia tret tot; y á dins del pati hi havia la fira de les flors, y feya tot ell tanta olor y s' hi estava ab una fresca tan agra- dable, com los altres dies s' hi sent xafagor de les empentes y alenades de la gent.

Pero les pobres roses de cent fulles hi van es- cassejant més cada any. Quina llástima! La fira de Sant Jordi á la Audiencia es la fira de les roses, y ja no se n' hi troban. No més les gar- landes de roses hi van be entre les delicades y serias motlluras de pedra d' aquell pati, y al peu d' aquella escala de palau de reys; y les po- bres roses han de cedir lo lloch á aqueixes altres flors del dia, vanidoses, ben vestides, pero de poques fulles, d' aromes que fugen desseguida, que van més be tancades á dins d' un teatre, que no pas aquí á sota 'l cel y á les bufades de l' ayre y entremix d' arcades gòtiques.

Fins les flors en el dia d'avuy venen á menos. Aquella rosa de cent fulles estufada, plena de color, olorosa quinze dies, que dona tot lo que te perque te molt, queda arreconada, y l' hi prenan lo lloch altres flors presumides, que tenen vestidures de luxo, quatre fulles d' apa- riencia ben posadetes, pero que no son res; fla- ques, primes, si li treuhen les quatre fulles de vestidura, os hi queda no més lo tronch que las soste y un cap d' agulla sense gracia.

Quina llástima les roses de cent fulles!

Que hi farém, tot va aixís.

Com que la gent presuman are y sorollan per més de lo que son, los agradan les coses que tenen lo mateix taranná. D' aixó de les roses de l' antigar que feyan planta perque s' ho valian, avuy no se 'n fa cap cas. Vingan flors estranyes, flors que no se 'n trobin á cada pas, flors que s' hajan d' anar á buscar ben lluny, ó que costin un sentit de ferlas arribar á bé, y que per aixó valgan molts quartos.

Per aixó ha vingut lo clavell vert y aquesta es la seva historia.

No 'ls heu vist aqueixos clavells denerits, que sembla que no han arribat á madurar y que tenen lo mateix color de les fulles de molts ar- bres? Jo no se quina gracia tenen. Aquells altres clavells vermells que avans se gastavan, que sortian de la clavellina sobre 'ls catxa-pits de les finestres; alló feya de bon veure! Semblavan les cases animades y torrades del sol del treva- llador de la terra, ó de les noyes de pagés, ple- nes de salut fins á tenirne per vendre, carrega- des de vida y forsa.

Pero aqueixos clavells verds? Si ja no arriban á ser flors tan solsament.

Prou que m' ho deya temps endarrera sense pensarho un que venia ab mí. Vegerem un jove que 'ns venia de la part contraria, y portava una d' aqueixas flors noves en lo forat de la le- vita.

—Tú agoyta, me deya 'l company, porta una flor de paper.

Y talment ho semblava

—No, home; es un clavell vert.

—Pero axó no son clavells de debó; deuhem ser com aqueixes dones que 's pintan.

—Sí, son falsos.

Voleu saber perque 's varen fer tant de moda 'ls clavells verds?

Quan ne varen trobar l' enjiny de férloshi tor- nar unes floristes á París, varen cridar l' aten- ció com una cosa estranya. Y aquelles floristes varen tenir lo talent de ferlos pagar ben cars, y veuselsaquí de moda.

Pero 'ls feyan pagar molt cars; varen arribar á pagarsen fins á deu pessetas.

Mireu que axó de que un clavell valgui dos naps, es tot lo que 's pot dir. Y encare fos un clavell com cal; pero un clavell que sembla de paper!

Pero hi havia algú que li feya mala espina que aquelles floristes se fessen ab poch temps la barba d' or, y no se per quin sis ó ás. les va- ren fer descobrir lo secret de fer tornar verds los clavells, y are 's compran molt barats, y ja han passat de moda.

Tothom diu:

—Oh, aqueixos clavells ray; son falsos.

Aixís va 'l mon. Ab tantes ganas d' anar en- davant, y ab tantes empentes per fer coses no- ves, n' hi ha tants d' invents que son falsos.

Si are mateix, perque havém volgut ser més que tots los que han viscut fins are nos queda- rém sense res de debó, y al cap y á la fi quan posém la ma sobre alguna cosa, sempre troba- rém que es falsa.

Quan fins les flors son falses! Al temps de la vellura ja hi haviam pensat ab axó de fer cla- vells verds; pero 'ls volian fer de debó. Deyan que per donar clavells verds les clavellines ha- vian d' empaltarse en una mata de jolivert. Y com hi ha mon que 'm penso que si algú ha- gués fet viure l' empelt, n' hauria trets no sol- sament de verds de clavells, sino de tots colors.

Pero are, va d' un altre manera. En compte de pensar ab empelts y abonos y combinacions de terres, volen fer clavells verds? los fan falsos.

Si hem arribat á un punt...

Si fossen no més les flors ray! Y axó que fan tanta quimera les flors de paper.

Pero, cá. Lo mellor dia aneu á cobrar quatre quartots que os haveu guanyat ab penas y tre- valls, y os pagan ab duros y us surten falsos.

Teniu arreconat l' estalvi de no se quant temps á dins d' un mitjot y 'l gardeu per una ocació solemne. Y arriba l' aniversari de la boda, y voleu regalar un obsequi á la dona, y passeu per l' argenteria y compreu uns diamants com una punta d' agulla, que os fan pagar á copia d' or. Y després resulta que... son falsos.

Aneu á comprar café per donarvos platxeri á casa vostra á les tantes després de dinar, y quan lo tasteu li trobeu un gust endemoniat que no s' assembla d' una hora lluny á café, y es que á la paperina no hi ha hagut may café ni á la bo- tiga que l' heu anat á comprar tampoch.

Oh! y 'l xocolate? Tantes y tantes vegades que n' he prés á la vida, y al cap de vall m' he fet vell pensant y discurrent, per arribar á saber que tots, tants com n' he prés, d' aquí y d' allá y de més enllá; tots son falsos.

Y are, aneu tirant, després dihuen que perqué 'ls d' avans eran més forts que nosaltres, y que avuy tothom té anèmia y falte de sanch; y que axó no s' enten. No s' ha d' entendre, rediantre? Si no podém veure un trago de ví perque 'ns enfortexi, ni menjar una caxalada de pá que 'ns fasse bé, que no hi haja á n' aquell ví més ayga de lo que sembla, y pintures y porqueries que 'ns envenenan, y en aqueix pá barrejat ab la farina midó ó guix ó altres coses que embo- texen en lo ventre y no li fá profit.

Si s' ha de anar ab un compte, que fá por.

Sempre m' he trobat que quan l' he donada, per anar á la segura, á comprar á les botigues dels amichs, n' he sortit pitjor que d' altre ma- nera. Ja podeu contar que no vos donan res de debó, y que os ne fan pagar al doble, ab l' es- cusa de que es tot de confiansa.

Y tanta confiansa, carat!

També m' ha fet pensar de debó axó, y al úl- tim me penso que he trobat lo secret.

Com que axó de falsificar y aperduar las co- ses es á les hores d' are una cosa tant comuna, me penso, me penso, que es que 'ls amichs que are corren al mon, uns ab altres y la seva ma- joria, son... vaja, que també son falsos.

JO RAY.

A tu puerta planté un pino... pero no es d' aquest género lo pí qu' ha plantat-lo Ministre de Foment en l' escola de Ingenieros de Montes y qu' está destinat (lo pí s' enten. no 'l Ministre) á contemplar la repoblació dels bescos, que l' afany dels ingressos per part dels governs ha destruhit obrint la barrera, posada per la natu- ralesa, á las inundacions que en diferentas épo- cas han devastat varias comarcas espanyolas. Lo pas es laudable, pero falta que no s' atura aquí y que 'l plan 's realisi promptement; de lo contrari poca eficacia tindria 'l remey y podria embolicarse com vulgarment se diu ab una /u- lla de pi, com creyém succehirá també ab los somniats millons que portarán los actuals pre- supostos al Erari públich.

Mentres l' entusiasta poble tarragoní cele- braba com 's mereix la memoria d' un héroe, trasladant en suntuós panteón los restos del capdill D. Teodoro de Réding que va vessar la seva sanch per l' independencia de sa patria adoptiva, y cooperant ab son talent y son valor á l' éxit falaguer obtingut per lo general Casta- nyos en la jornada de Bailén, moria oscurament en terra estranya, suplici crudel per tot bon patrici, en Paul y Angulo un dels assessins del general Prim.

A la sessió d' aquesta semana un regidor va denunciar á l' Ajuntament un abús comés per no se sab encara que ab los pobres carreters de las brigadas del Municipi que en lloch de co- brar los tres jornals que 'ls hi havian estat assignats per aguinaldo de Nadal, sols se 'ls hi havia dat un, á pesar de haver desembolsat la caixa del Municipi la cantitat necessaria per pagarlosi lo qu' era de dret.

Lo Sr Alcalde ha promés que depararia 'l fet y esperém nosaltres qu' aixís siga y que 's cas- tigi com se mereix l' autor del frau, que ben meregut ho té.

Quan anavam á estudi ja apreniam en la Do- trina que defraudar la paga al jornalero es un pe- cat que clama á Deu.

Aixó 'ns fa recordar també que no hi ha gayres dias un pobre home passava pel carrer del Hos- pital mirantse una moneda de 8 rals. Al ser frente una botiga que no volém anomenar li va caurer la pessa d' una d' aquelles reixas que donan al soterranis quedant entre los barrocs sens que pogués treurela.

L' home va demanar al amo de la botiga si tenia algún bastonet per ferla sortir y com aquest li contestá negativament:

—Fassi 'l favor al menos, li digué, de tenir compte que ningú la prengui mentres jo vaig aquí á la vora á buscar un ferret.

Aixís que va haver girat qua l' amo no va te- nir més urgent que sustituir la consabuda pessa per un altre de falsa que 'n tenia en lo calaix.

Quan l' altre hi va tornar va embutxacar la moneda sense mirársela ¡es clar! y dant moltes gracias plé de bona fé al duenyo de l' establi- ment.

Aquest rigué interiorment del bon negoci qu' havia fet, pero ¡oh desil-lusó! al anar per tornar cambi 's va adonar que las 2 pessetas aquelles eran encara més fulas que las altres per que havian estat sustituidas, emportantse un mico que l' hi va venir d' alló més bé per menjarsel en familia; com que la Pasqua no era gayre lluny.

Aixó s' en diu: anar per llana y...

—Qué tal; l' hi ha agradat l' «Adriana Angot»

—Home; á mi com á bon catalá m' agrada més em tassa.

Histórich.—Una senyora espantadissa al girar una cantonada y veures uns bous que duyan un matadero, apretá á corre fugint.

Un' altre senyora veyent qu' aquesta corria, també... camas ajudeume. Al fi las duas trovant una escaleta s' hi amagaren y llavors la segona casi sense poder tornar l' alé preguntá á la primera:

—Di... guí qu' ha vist?... Per... que corria tan vos... té?

—Jo perque hi vist uns bous.

—Aixó si que fa ximple corre per tan poca cosa.

—Donchs la ximple es vosté que no sabia perque corria.

ESCAROLA LITERARIA

PRIMER DE MAIG

Didlech en un acte

L' escena passa en lo teu districte, benvolgut lector ¿no es aquest per ventura, lo recó més estimat y més bonich del-mon?

La Catarineta tota plorosa y amohinada. Don Nemesi! Don Nemesi! Ay pobre de mí!

—Qué hi ha? Qué te? Ja l' hi ha fet alguna cosa en Jaumet?

—En Jaumet plá! may ha estat més bon minyó l' noy, ojalá son pare fos com éll.

—El Quico!

—Si, l' Quico, que 'm fa morir d' ansia: son las vuyt del vespre y encara no ha comparegut á casa; desde las cinch que n' es fora.

—Bé, pero que te de particular que no hagi vingut encara? Al fi y al cap no es pas cap deshora.

—En un altre dia que no fos avuy res, pero que no hi pensa qu' estém en lo primer de Maig.

No, en bona fe, no hi havia pensat; ara m' esplico perque la classe estava tan buyda avuy, pero Catarina, lo vostre home ja pot anar sol.

—D' aixó plora la criatura, de que poguent anar sol, se fassi ab companyias com lo Met de n' Girite y altres animetes per l' istil que li posan un cap com uns tres quartans. L' any passat tal dia com avuy va compareixer fet una sopa, Don Nemesi!

—Es dir que va plourer de valent.

—Cá! Li pesava més lo cap que ls peus pel vi que hi tenia.

—Qué 'm diu? dona. Jo l' creya molt sobrio y treballador á n' en Quico.

—Y ho es, senyor Mestre, desde aquell dia may més s' ha tornat á emborraxar. A la cuenta varen ser los companys que l' varen entebanar á n' ell y alguns altres, perque l' endemá anant á companyar lo noy á casa de vosté vaig trovar la mare d' en Magí ab un gran berdanch á la cara.

—Qu' has caygut li vaig preguntar?

Y ab una veu tota tremolosa y en que hi havia més llágrimas, qu' aygua en un núvol d' istiu.

—Las huelgas son aixó, me contestá secament girant la cara.

Jo já 'n vaig tenir prou, y ben clar vaig entendre qu' aixís com l' meu havia entra á casa fent esser, lo seu les hi havia mesuradas ab una mitxa cana ¿Ho enten ara D. Nemesi perqué m' esporugeixo al pensar que l' Quico no es aquí encare?

—Pero criatura, ¿ahont creu que pot ser?

—Ay! Diuhen *pensa mal y no errarás*, per bó que sigui l' lloch qu' estigui may será tan bó com al cap de la taula ahont tindria de ser ab lo Jaumet y la noya que no han tastat rés desde esmorsar.

—Com que tothom ne fá lo bon Sant Joan es capás d' haverse deixat portar ahont haurán volgut. Are recordo que l' altre vespre després d' una conversa en veu baixa li varen dar cita per concórrer á un siti qual nom no va volguer-me dir:

—No 'n tenim de fer rés las donas d' aixó, 'm vá dir.

—Pero ¿no va poguer conéixer de qué tractavan?

—Ja vaig pescar alguna qu' altre cosa... Semblava qu' ell no era partidari de la huelga, ¡es clar com qu' es tan treballador! y sab que á casa

no hi entra altre pá que l' que porta, no li devia venir bé.

—Quan varem ser sols jo prou li deya qu' es deixés de cabórias; no més lo buscan que per ferli esquitxar quartos que van á engreixar no més que á un burgés. Lo president, li vaig dir, si té mals de caps que 's compri un gos, ab los 8 duros que cobra semanalment viu d' un modo com cap treballador viu y sense treballar ab la esquena dreta.

—Pobre de mí, quan no tinch jo d' esgargamellarme per guanyar 8 duros y encare si me 'ls paguessin ray!

—Pues ha de saber qu' á n' ell els hi portan y tot á casa, y que lluny de ser lo primer servidor de la societat com deu ser lo President es lo primer en ferse servir.

—Ja ho veig, me diu, pero s' ocupe de promoure l' igualtat y no está lluny lo día en que no hi haurán richs ni pobres.

—En Quico diu aixó? Pobre xicot! Qu' en vá de errat! Hi han cosas que may se trastornan ni capgiran; la vida té las sevas lleys y una d' ellas es la desigualtat. Los uns naixen robustos y forts, los altres malaltissos y débils, los uns grans, los altres xichs fins las mans mateixas, ¿no vé á ser l' esquerra l' esclava de la dreta? Y se rebela per aixó? No sinó que l' ajuda y unidas las dos en bona armonía prescindint de privilegis sempre odiosos cooperan totas, dos á una mateixa obra, qual realisació será lo seu primer premi.

—Ah, don Nemesi, ¡si l' escoltessin ray!

—Per qué no vé los vespres á casa? Li fá por l' escola? no, y la proba es que vol que l' noy sigui instruit.

—Es que no té temps, vé tan tart de la fábrica sempre, per aixó demana las 8 horas; apenas si li queda un rato per estar ab la maynada ans d' anar al llit.

—L' instrucció remeyaría tot aixó, perque la seva missió no consisteix sols en ensenyar á llegir y escriure qu' es massa poch per l' home. Lo més pobre té com lo més rich, un cor y tan gran, que té aspiracions mes nobles qu' un rey y que pujau més altas que la ximeneya de la fábrica. Y l' Mestre tan despreciat es lo sincer amich del obrer. Sab que l' única cosa que satisfá lo cor de l' home es lo compliment del seu deber y per aixó li ensenya totas las obligacions que té de practicar per fé us del seus drets y per sé un bon ciudadá.

L' instrucció posa als ulls de l' amo tot lo fren, tot lo que val aquell que ab lo seu trevall li ajuda á la fortuna y mostrantli las necessitats d' aquell germá seu, que sent com ell y com ell pensa, li dirá: Mira, las riquezas no donan cap superioritat sinó las acompanyan lo talent y la noblesa de cor. Los diners empleats en fomentar la riqueza nacional, en promoure la industria y la agricultura, las arts y lo comers y proporcionant á mils de brassos medi honrés de satisfacer las sevas necessitats, rodejarán de llustre lo teu nom; aplicals á fomentar l' vici no servirán més que per oprovi teu, vergonya teva; fora un sarcasme que la societat no t' perdonará jamay.

—Ah, don Nemesi, l' día que 's realisés aquest programa, aquell día sí será lo verdader primer de Maig.

CAMETAS.

ENCARE HI PENSO

SONET

Un vespre era, Rosius, quan vaig trovarla y al veure l' seu pamet, vareig seguir-la després d' apretá l' pás vaig conseguir-la y ab lo puny del bastó vareig tocar-la.

Aixís que 's va girar vaig contemplarla quant cara cara ab mí vareig tenirla y quant al dir—¿Que vol?—vareig sentir-la d' un angel me semblá la seva parla.

Llavors vaig dirli jo que la estimava qu' era vosté l' meu sol, ma ditxa entera, li vaig demana un sí que l' esperava igual que un sentenciat l' indult espera y al mirarme vosté va dirme—torni... quant no siga grabat, xato ni... borni.

DOMINGO BARTRINA.

LA GARRIGA

(Bonich *vals* corejat que cantá per primera vegada, ab molt éxit, la societat coral *La Espiga* de dit poble, pera caramellas d' aquest any; escrit per 'n *Joseph Barbany* y compost per 'n *Joan Blancafort*.)

De *Montmany* fins á *Llerona*, de *L' Admella* á *Semalús*, com la vall de *La Garriga* no hi ha vall en cap més punt. Es *La Garriga*, per dirho aixís, d' eixa comarca lo paradís; y en ell, com angels, y té un floret de minyonetas... ¡Deu n' hi doret!

Puig las noyas de tot nostre terme fan, han fet y farán sempre goig; més sencillas, no poden pas serho; més modestas y francas, tampoch.

Entre *Santa Margarida* y l' turó de *Puig-graciós*, *La Garriga* está posada dins d' estuch fet de turons. N' es ben guardada per tots costats, y no l' hi mancan plers á grapats. Es per la seva posició ¡ay, tal! de la encontrada la capital.

La Garriga n' es la *Barcelona* d' un bon tros de *Vallés*, part de dalt; n' es la mare que acull amorosa als poblets, fillets séus, del voltant.

De l' *Congost* fins á *Rosanes*, de ca'n *Poy* á ca'n *Busquets*, rieral millor no 's trova en cap banda de l' *Vallés*. Plá com lo nostre no hi es ¡qu' es cas!... Fonts regaladas á cada pas; y una campinya que bé 's pot dí, de tant florida, qu' es un jardí.

Per aixó quant vé la primavera aquí brilla lo Sol molt més pur; més qu' en lloch de flors s' omplen los arbres; la aucellada aquí hi canta ab més gust.

Rondallas y quientos.

COMPARE LLOP Y COMARE GUINEU

Aixó era á n' aquell temps que las bestias parlavan y que l' llop y la guineu anavan de companys. Un dia la guineu:

—Mira tu, compare llop, m' han fet comare.

—A tu t' han fet comare? No 'n volia saber d' altral—

Quan va tornar li pregunta:

—Quin nom li has posat, comare guineu?

—Comenceris, compare llop.

—Quin nom mes tonto t' has triat!—

Al cap d' uns quans dias:

—Mira tu, compare llop, m' han tornat á fer comare.

—Sempre 't fan comare á ne tu! No hi deu haver ningú mes!

—Bé, que 'ls farás á la gent? tenen aquest gust!—

Quan va tornar:

—Quin nom li has posat comare guineu?

—Mitjeris, compare llop.

—Quin nom mes estrany t' has triat!—

Al cap d' uns quans dias:

—Mira tu compare llop, m' han fet comare altre vegada.

—Altre vegada comare! No 't saben trobar sino á ne tu! Diabló!

—Bé, que 'ls hi farás á la gent? No 'ls puch pas dir que no.—

Quan va tornar.
 —Quin nom li has posat comare guineu?
 —*Acaberis* compare llop
 —Quins noms te trias mes estrafalaris! En ma vida 'ls havia sentit—
 A n' axó, compare llop se 'n vá á la gerra de la mel que tenian amagada y no hi trobá res: ja torna enferistolat:
 —Tú, comare guineu, ahont es la mel que hi havia á la gerra?
 —Jo? que 'm dius á mi? Tu, que te la deus haver menjada!
 —Tú te l' has menjada!
 —Tú, galofre!
 —Tú!
 —Tú!
 —No l' hi tocadal—

Al ultim la guineu va dir:
 —Donchs, ja que t' empenyas en negar, fem una cosa: posem nos tots dos á dormir al sol y la panxa que té la mel aquell 'n suará: prou serás tú compare llop.—

Ja saber, lo totxo del llop hi va venir bé y, com es tan dormilega desseguida va ser adormit. Llavors la guineu que s' axeca y se 'n vá á la gerra de la mel; vá y replega totes les miques. n' unta l' esquena del llop y ab lo sol tan calent desseguida 'n va regalar. Ella que desperta al llop:

—Ep, tu, compare llop, tant que 'm deyas que jo m' havia menjat la mel mira l' esquena com te 'n regala!

—Com me 'n pot regalar si no n' hi tastat cap gota!

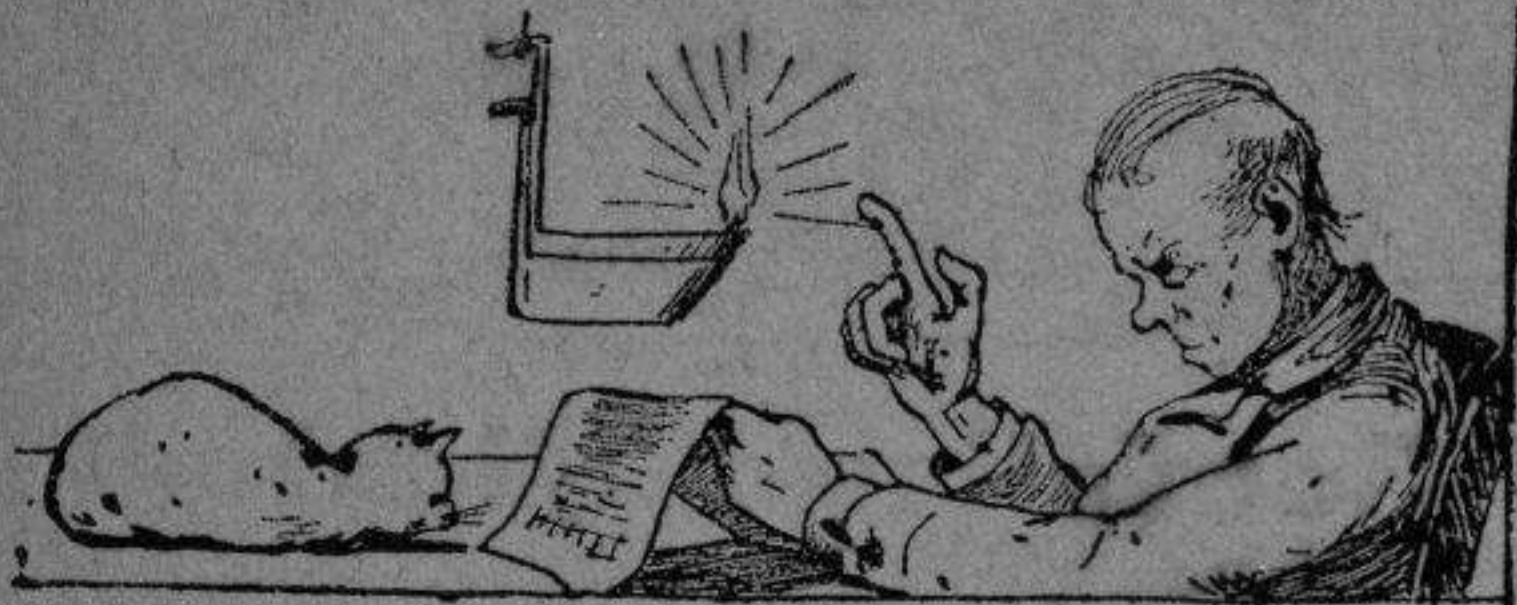
—Encara ho gosarás á negar! Vés si 'm llú ni 'm regala á ne mi l' esquena, y be m' estava al sol com tu!

—Tant si 'm regala com no, jo no me l' hi menjadal.. ¡Sinó que no 'm recordés!

—Es clar que no t' recorda, que de menjártela te l' has menjada.—

El llop s' ho va créure, dexántse enganyar per la guineu; perquè 'l fet de la veritat era qu' ella, en compte d' anar á ser comare, feya visitas á la gerra de la mel, y perxó á la primera vegada, que la va comensar, deya que de nom havia posat *Comenceris*, á la segona, que ja va ser á mitx, *Mitjeris*, y á la tercera, que se la va acabar, *Acaberis*.

BALDIRI.

Trenca - closcas.

XARADA

¡Ola Paret! t' en quarta á prima dos?
 ¡prima barret! al estanch
 á fer dos prima y després
 á dar un vol, ¿hi vols venir?

Sabrém noticias tres quarta
 puig dihuen que 'n hu ters quarta,
 ters li valdrá la hu dos prima
 del seu avi y gran padrí
 lo senyor Martinez Trampas,
 si noy, sí, no hi ha pas dupte
 tot li fá tres quarta, arreu
 ensopega, te quart prima
 ja s' enfonsa, la mar noy!

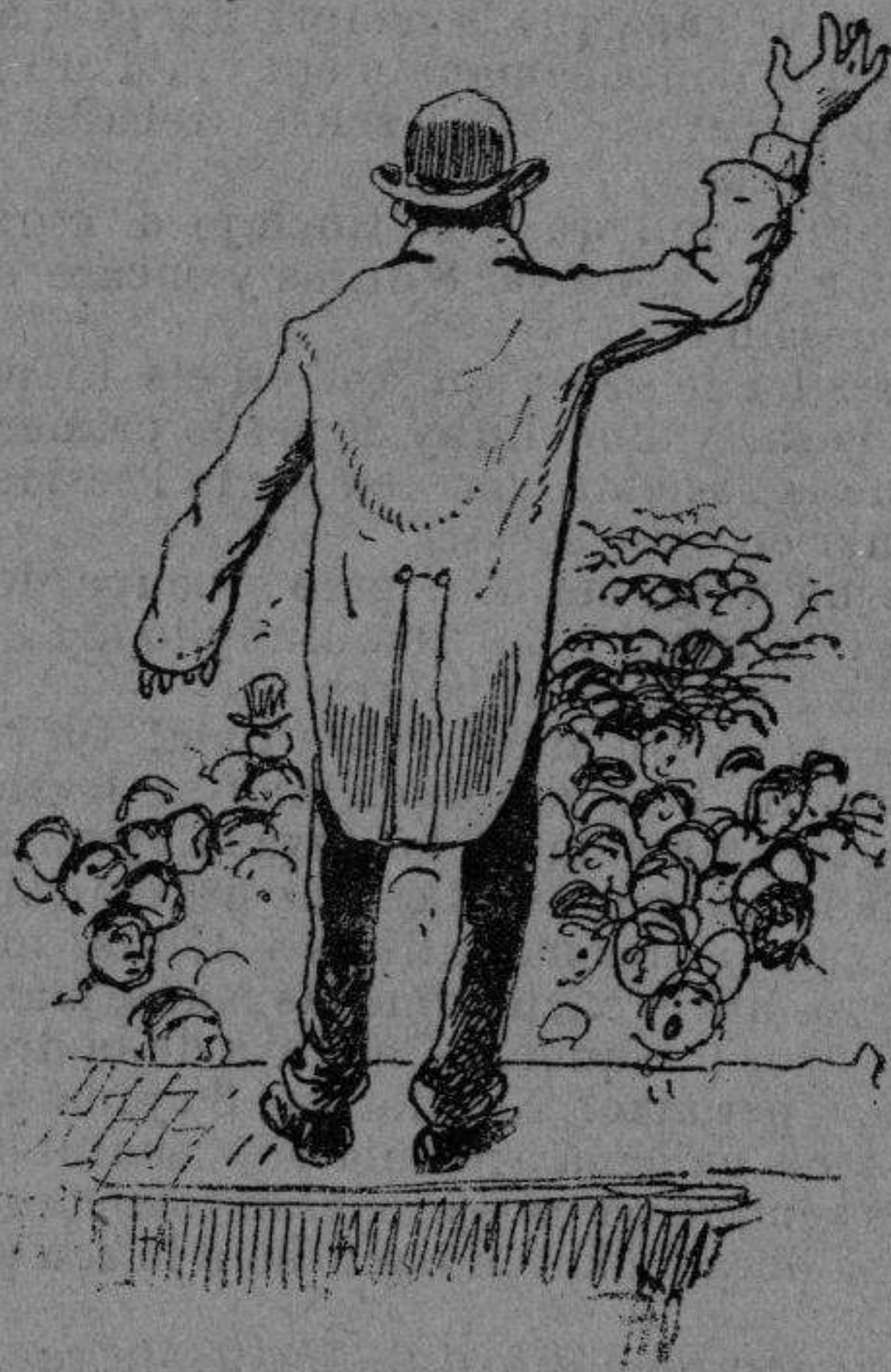
Y ara tu lector caríssim
 si ho sabs endevinar
 sabrás que mon tot va esser
 un gran conceller en cap
 que defensá á Barcelona
 morint dalt d' un baluart.

MUDANSA

Aqueix dia l noy de 'n Tot
 que s' per cert molt animal
 mentres regaba son hort
 deixá caure 'l caramot
 la galleda en lo total.

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

Lo Noy de Tona.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
 4 7 3 7 8 1 2.— » »
 4 7 3 3 2 8.— » »
 5 8 7 7 1.—Nom d' home.
 3 2 8 7.—Carrer de Barcelona.
 1 2 3.—Tothom ne té.
 1 7.—Consonant.
 2.—Vocal.
 8 5.—Nota musical.
 7 6 7.—Nom de dona.
 3 2 1 7.—Carrer de Barcelona.
 1 7 8 4 2.—Nom d' home.
 6 2 4 7 3 5.—Carrera.
 6 5 1 7 6 2 3.—Nom d' home.
 1 7 4 7 3 5 6 7.—Nom de dona.
 4 2 3 4 2 8 7.—Ciutat catalana.
 1 7 6 7 3 5.—Aucell.
 7 6 4 2 6.—Nom d' home.
 3 5 4 7.—Nom de dona.
 6 7 8.—Molts ne tenen.
 2 3.—Mineral.
 4.—Consonant.

PERE ROCA.

ENDEVINALLAS

¿En qué s' assembla la Rambla de Barcelona
 quant está regada. á un mort?

Te lo pel com un bou, lo cap y las potas iguals
 á las del bou y la cua també: y no es cap bou
 ¿Qué deu ser?

Se desitxa saber ab tota exactitut quants
 pams de camí hi ha de Barcelona á Tarragona.
 ¿Qui ho endevina?

ROMBO

Sustituir los punts ab lletres de modo que llegidas
 vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant;
 2.ª, en tot animal de ploma; 3.ª, planta; 4.ª, nom de dona;
 5.ª, alguns escrits ho son; 6.ª, nom de dona; 7.ª, vocal.

CINTET BARRERA.

ANAGRAMA

Lleó R. Plet.

Roda.

Formar ab aquestas lletres lo nom d' un carrer de Barcelona.

CINTET BARRERA.

CONVERSA

—Engracia, ¿vols venir á passeig?
 —Ribot, dispensa que no puch.
 —Que 't creus que anirém molt lluny.
 —Tant si es lluny com si 'es, ¿aprop no puch venir.

—Y si 't digués que anirém á veure...

—¿A qui?

—A la que entre 'ls dos havem dit.

COCISFRAN.

TERS DE SÍLABAS

.....
 .....
 .....

Sustituir los punts per lletres de modo que llegidas horisontal y verticalment donguin tres noms d' home

AABDI.

GEROGLIFICH

L ADNM la una D T. O E. NM las

Las soluciones en lo numero proximo.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- XARADA.—*Pas-te-ra.*
- ENDEVINALLA.—*Lo pá.*
- ANAGRAMA.—*Faust, fusta.*
- ACENTÍGRAFO.—*Cabó, cabo.*
- ROMBO.

M
 P A P
 P E R I T
 M A R Y C E L
 P I C O R
 T E R
 L

- GEROGLIFICH.—*Qui canta sos mals espanta*

Anunci.

◆◆ AVIS ◆◆

Abundancia de pisos grans y bonichs per llogar en tots los barris de Paris.

Donarántne rahó á la Agencia «Ravachol y C.^a»

NOTA.—Potser que 'ls anarquistas se cuydin de posarhi gratis ascensors de nou sistema, que 's diu que será en ells la dinamita la forsa motriu.

Imprempta La Renaixensa, Xuclá, 13, baixes.